

I Ostokset maksettuaan hän hyvästeli nopealla ”moi”-huudahduksella langanlaihan mieskassan, mutta katsoi samalla tyttöön, joka seiso i taustalla ja oli kai jo pidemmän aikaa katsonut hermostuneesti liikahdellen hänen suuntaansa. Vielä kaupasta poistuessaan mies vilkaisi tyttöön, joka yhä tuijotti, mutta alkoi häpeillä tultuaan huomatuksi. Kerrottakoon, että mies on nimeltään Tero. Hän on kirjailija. Oli aivan tuiki tavallinen maanantai-iltapäivä. Tero seiso i piparmintun väristä kerrostaloa vastapäätä. Tuohon rappuun hän oli nähnyt tytön kerran astuvan. Hän halusi joskus ohimennen livahtaa tutustumismatkalle rappukäytävään, sillä ei ollut koskaan vierailut juuri tämän kyseisen kadun taloissa, vaikka piti katua varsin viehättävänä. Kadun viattomuutta henkivät vanhat kerrostalot olivat aina kiehtoneet häntä – tavalla, jolla talot nyt voivat uteliasta kirjailijaa kiehtoa – mutta hän pelkäsi rappukäytävään astumista. Hänestä tuntui luvattomalta astua taloon, jossa ei itse asunut tai jossa ei asunut ketään hänen tuttaviaan. Nyt hän tosin tiesi, tavallaan tunsikin kassaneidin, mutta ei tiennyt tämän nimeä. Jos joku olisi kysynyt rapussa, millä asioilla hän liikkui, ei hän olisi voinut kertoa, ketä oli menossa tapaamaan. Yläkerroksen ikkunasta joku mummo katsoi Teroa tuimalla ilmeellä, eikä mies viitsinyt enää katsella taloa. Hänet oli huomattu. Rappukäytävän ovi kävi. Tyttö tuli ulos jonkin tummahiuksisen pitkän pojan kanssa. Tero huokaisi. Häntä ei kai ollut huomattu, se oli sentään huojentavaa. Kului kuukausia, vuosiakin, eikä hän ollut nähnyt tyttöä edes vilaukselta. Se oli tosin samantekevää, sillä työllähän oli luultavasti yhä poikaystävä – tumma, pitkä, paljon Teroa lihaksikkaampi ja komeampi. Vuosienkin jälkeen Tero tuns i mustasukkaisuuden puraisun, omituinen kipu tuntui, kun hän vain ajatteli miestä, jonka silmistä tyttö ei ollut saanut katsettaan irti astuessaan rapun ovesta kadulle. On tietysti hieman epäuskottavaa, että Tero oli mustasukkainen työstä, jota oli ihailut vain kaukaa ja jonka kanssa hän ei ollut vaihtanut sanan sanaa, mutta kuten kerrottua, Tero oli kirjailija, joten ymmärtänette hänen omituisuutensa. Tyttö oli alun alkaen tullut uudestaan Teron mieleen, sillä hän oli luullut nähneensä tytön kuntosalilla. Salin nurkasta hän oli nähnyt tytön kaukaa, miettinyt mielessään mitä tälle sanoisi, mutta lähemmäksi tultuaan huomannut, että oli erehtynyt henkilöstä. Salin tyttö oli ollut mitäänsanomattomampi jäljennös hänen kassaneidistään. Pettyneenä Tero oli tehnyt tavallista vihaisemman treenin ja kävellyt lumipaakkuja potkiskellen kotiinsa, jossa vessanpönttö oli alkanut pitää tavallisuudesta poikkeavaa ääntä. Kaljapullo aukesi sihisten. Tero joi puoleenväliin yhdellä pitkällä kulauksella, minkä jälkeen soitti huoltomiehelle, joka lupasi tulla jo saman iltapäivän aikana. Huoltomiestä ei kuulunut. Turhautuneena Tero yritti kirjoittaa, mutta tyhjä paperi mulkoili häntä vihamielisesti, eikä hän jaksanut avata läppäriään selvittääkseen, millä mielellä herra Word mahtoi olla. Kadun kulman kebapaikassa Tero hotkaisi Iskenderin ja jatkoi matkaansa brittiläistyyliseen vakiokuppilaansa. Oli hiljaista. Hän kumosi kolme erilaista erikoisolutta, mutta unohti maistella niiden sävyjä, ja katseli tauluteeveen näyttämiä jalkapallokoosteita. Pelkkää La Ligaa – kaatuilua ja käsien levittelyä! Vahva olut alkoi herättää miehen piilossa ollutta luovuutta, joten hän alkoi kirjoittaa ideoita puhelimeensa. Novelli muodostui vaivattomasti, sanat tulvivat annettuina hänen mieleensä ja hän vain kirjasi lause lauseelta tekstiä ylös. Tarina tuntui hänen parhaimmaltaan, mutta niinhän oluen jälkeen kirjoitetut tarinat aina tuntuivat. Kesken lauseen hänen olkaansa koputettiin, ensin varovasti, sitten vaativammin, ja parfyymi täytti tilan. Tyttö, kyllä, kassaneiti seiso i hänen edessään! Tyttö oli yksin, ja Tero pyysi häntä istuutumaan. Työstä oli tullut nainen, vielä kauniimpi kuin siitä Teron aiemmin kohtaamasta ujostelevasta työstä. Nainen ääns i hieman nousuhumalaisesti, mutta se ei haitannut, vaan teki tilanteen spontaanimmaksi. Vivi, se oli hänen nimensä – kuinka kaunis ja suloinen nimi! Vivi kertoi asuneensa Tampereella, jossa oli opiskellut journalistiikkaa, mutta muuttaneensa takaisin Jyväskylään jatkamaan opintojaan. Tero yritti kertoa omia

kuulumisiaan, mutta ei ehtinyt sanoa paljoa mitään, kun tumma pitkä mies keskeytti hänet. Mies antoi Viville rahaa, käski olla kunnolla, iski silmänsä ja häipyi. Kirjailijamiehemme joi olutta nöyryytetyn näköisenä. Hän oli hetkeksi ehtinyt unohtaa miehen – mokoman gigolon olemassaolon, kuten hän itse mielessään muotoili. "Oikeastaan mun pitäisi lähteä", Tero sanoi. "Odota!" Vivi huudahti. "Mä asun tossa ihan lähellä. Tulisit mun luokseni vielä yhdelle, jooohan?" Naisen päihinäsilmit tuijottivat häiritsevän intiimisti, eikä Tero tiennyt mitä sanoa. "Sun poikaystävä ei tykkäisi", hän sitten sanoi ja kulautti tuopin pohjat mielenosoituksellisesti ja alkoi tehdä lähtöä. "Poikaystävä?!" Vivi huudahti ihmeissään. "Sä olet käsittänyt väärin", hän sanoi huvittuneesti nauraen. "Toni on mun veli, siis jos sitä äsken tässä pyörähtänyttä miestä tarkoitat. Se lainas mulle rahaa, kun piti ostaa bussikortti ja..." Tero kuunteli, eikä kestänyt naisen humalahihitystä. "Ehkä joku toinen kerta", hän sanoi Viville ja lähti kävelemään pois päin. "Aaa, sä esität vaikeasti tavoitettavaa. Ei sitten, tarjous meni jo", Vivi tokaisi ja heilautti ylpeästi päätään, kun näki miehen katsovan. "Moikka!", Tero huudahti ja lisäsi vauhtia. Vivi juoksi Teron kiinni. "Hei, älä nyt leikistä suutu!" Heidän katseensa kohtasivat. He seisoivat baarin ovelta toisiaan vasten hievahtamatta. Mies ei tiennyt lähteäkö vai suudella, mutta Vivi painoi huulensa hänen huulilleen ja he suutelivat pitkään. Tero huumaantui Vivin hengityksestä, joka oli kiivas, ja hän alkoi hyväillä tätä vaatteiden päältä. Nännit olivat tunkea Vivi paidan läpi, kun mies kosketti. Tero alkoi tuntea pakottavaa painetta jalkovälissään. Vivi vei kätensä miehen jalkoväliin ja puristi, minkä jälkeen kuiskasi "tule, mennään mun kämpilleni". Ulko-oven sulkeuduttua he repivät vaatteet toistensa päältä ja yhtyivät kuin eläimet. He tekivät saman pystyasennossa kylpyhuoneessa, minkä jälkeen Vivi meni suihkuun. Tero pukeutui ja livahti ulos asunnosta. Älkää kysykö, miksi hän teki niin, sillä hän ei osaa itsekään antaa vastausta. Tero katui lähtemistään jo heti pihalla, mutta ei tiennyt, miten selittäisi omituisen karkaamisensa Viville, joten hän ei uskaltanut mennä takaisin. II "Vivi ei tiedä sukunimeäni", Tero sanoi ja jatkoi huokaisten "emme vaihtaneet edes puhelinnumeroita, joten en tiedä, tapaanko häntä enää". En tiennyt, mitä olisin voinut miehelle sanoa, sillä en tiennyt, miten psykologien tulisi suhtautua sellaisiin tilanteisiin. Oli todella inhottavaa saada kuulla oman tyttöystävänsä uskottomuudesta sillä tavoin. Olisin halunnut motata Teroa kuonoon, mutta toisaalta ymmärsin häntä ja olisin voinut jopa haluta lähteä hänen kanssaan yhdessä oluelle. Ei ollut miehen vika, että Vivi oli sellainen nainen, oli aina ollut, vaikka olin uskonut hänen vilpittömiin vakuutteluihinsa, kuinka hän ei enää ikinä ikinä ikinä enää voisi tehdä minulle niin. "Kuule, mitä jos tulisit tänään illemmalla luokseni lasilliselle?" ehdotin Terolle. Mies kiinnostui ja odotti minun selvittävän syyn odottamaan kutsuun. "Minulla on sinulle tarina kerrottavana, voisimme hetken puhua naisista, parantaa maailmaa, tiedäthän". Tero nyökkäsi ja lupasi tulla. Lisäsin, että kaiken pitäisi pysyä ehdottoman salaisena, eihän psykologi saisi vapaa-ajallaan kaveerata potilaansa kanssa. Tero nyökytteli ovelta lähtiessään ja lupasi, että voisin luottaa häneen. Tero yllättyisi, kun Vivi avaisi hänelle oven. Ei, se olisi liian julmaa. Soittaisin Terolle ja pyytäisin hänet vasta silloin, kun Vivi on jo spinningissä.